

1

Drie dagen lang lag de brief onaangeroerd op tafel. Telkens wanneer Mary ernaar keek, ging haar hart tekeer als een wilde vogel in een kooi. Ze plooidde haar leven eromheen. Ze probeerde de keuken te mijden, at in de woonkamer met haar bord onhandig op schoot, dronk haar thee haastig op aan het aanrecht en nam de telefoon mee de keuken uit wanneer ze werd gebeld. Het was idiotoot, dat wist ze zelf ook wel, maar het handschrift op de envelop maakte haar nerveus. Waarom gooide ze hem eigenlijk niet gewoon weg? Ze had hem meteen in de vuilnisbak moeten gooien of in de kachel moeten verbranden, maar op de een of andere manier had ze dat niet kunnen opbrengen.

Ze verkeerde in een verhoogde staat van angst. Ze sliep slecht. Stel dat de bezorger van de brief terugkwam? Ze moest iets doen. Maar wat? De brief voelde als een last. Het verleden en het heden kwamen samen. Ze werd kribbig en prikkelbaar. Nu Jack er niet meer was en haar eigen gezondheid achteruitging, zou dit een rustige periode moeten zijn. Maar de brief plaatste haar terug in het volle leven. Hij dwong haar tot actie.

In de derde nacht kwam er, tussen alle rusteloze gedachten door, een goed idee bij haar op, en de volgende ochtend schuifelde ze naar de studeerkamer en bladerde door een stapel papieren op haar bureau,

op zoek naar een brochure die ze maanden geleden van iemand had gekregen. Ze had hem bewaard, alsof ze had geweten dat ze er ooit iets mee moest. De brief was de katalysator. Het was tijd om terug te gaan. Ze had geen keus, ze moest het verleden onder ogen zien voordat ze een beslissing kon nemen.

Ze vond de brochure onder een oude elektriciteitsrekening en belde het nummer dat erop stond. Vervolgens sloeg ze het telefoonboek open en pleegde nog een telefoontje. Daarna haalde ze een koffer tevoorschijn, waarin ze keurige stapeltjes ondergoed, poloshirts, truien, wollen broeken, een jas, een dikke sjaal en een muts legde.

Toen de koffer was ingepakt, liep ze naar de tafel waar de brief lag. Terwijl ze haar hand erboven liet zweven, vertrok haar mond zich tot een wrang glimlachje. Ze gedroeg zich alsof de brief kon exploderen. En in zekere zin was dat ook zo. Hij was plotseling in haar leven opgedoken en de kans was groot dat hij de tijd die haar nog restte zou verpesten.

Uiteindelijk pakte ze de brief op. Het papier voelde glad aan onder haar duim. Ze nam hem mee naar haar slaapkamer, waar ze hem in een zijvakje van haar koffer schoof. Toen draaide ze zich om naar de boekenkast en haalde er een oud fotoalbum uit dat ze boven op haar kleren in de koffer legde. Nu was ze klaar.

In de stilte van haar kamer staaarde ze naar de donkere schaduwen die over het bed gleden. Hier, in dit oude huis in Hobart, had ze vijftwintig jaar gewoond. Hier had ze, samen met haar man, geleefd, hier was hij met pensioen gegaan, hier had ze zijn aftakeling meegemaakt, het afschuwelijke proces om iemand van wie je houdt uit het leven te zien verdwijnen.

Vijftwintig jaar, een groot deel van hun leven samen. Er was veel gebeurd: ze waren ouder geworden, hadden een kleinkind gekregen.

Toch had ze Hobart nooit als haar thuis beschouwd. Thuis was voor haar Bruny Island. Het licht dat op het golvende water weerkaatste. De holle stem van de wind. De vuurtoren. Het uitgestrekte strand van Cloudy Bay. Het was goed om er nu naartoe terug te keren, naar de plek waar ze Jack voor het eerst had ontmoet, waar ze voor het eerst tot leven was gekomen. Bovendien was ze het aan Jack verschuldigd. Op Bruny zou de herinnering aan hem scherper worden. Misschien zou ze zich daar met hem kunnen herenigen en de fijne tijd die ze samen met hem op het eiland had gehad, opnieuw kunnen beleven; die begintijd waarin het fundament van hun liefde zich had gevormd en ze een vaste relatie hadden gekregen.

Ook was ze het aan zichzelf verschuldigd om terug te gaan. De tijd drong, en er was oud zeer dat ze vóór haar dood wilde rechtzetten; zaken die ze in de geruststellende sleur van alledag had verwaarloosd. Ze wilde rust en innerlijke vrede vinden. Zelfacceptatie. Zich bevrijden van haar schuldgevoel. Dat gunde ze zichzelf. Alleen op Bruny Island kon ze dat bewerkstelligen.

En ook moest ze nadenken over wat ze met de brief ging doen.

Op zondagochtend zat Mary op de bank in de woonkamer. Een halfuur geleden had ze een laatste kop thee gedronken, haar mok afgewassen en teruggezet in de kast. Nu waren haar spieren stijf van het lange zitten. Ze luisterde naar het tikken van de klok op de schoorsteenmantel. Normaal zou ze naar de nieuwszender op de radio hebben geluisterd, maar niet vandaag. Vandaag had ze behoefte aan stilte. Er stond zoveel te gebeuren. Er was zoveel om over na te denken. De frisse lucht van Bruny lonkte. De geur van natte bomen. De zilte wind. Ze wilde weg van hier.

Ze hoorde een auto naderen en een portier dichtslaan. Daar was Jacinta eindelijk.

Met haar grote, bruine ogen, stralende glimlach en slungelige ledematen bracht haar kleindochter de vrolijkheid van de jeugd mee naar binnen. Ze was nu vijftientig jaar, en hoewel ze het niet graag hoorde, leek ze fysiek als twee druppels water op haar moeder. Toen ze haar oma een knuffel gaf, hield Mary haar even stevig vast, genietend van haar jonge, gespierde lijf en haar gave, gladde huid. Zelf had ze veel verdriet gehad om het verlies van haar eigen jeugd, om haar rimpels en haar uitdijende taille, om de dunne plukjes die van haar dikke, golvende haar waren overgebleven. Na verloop van tijd had ze geleerd het verval te accepteren en had ze andere dingen omarmd: eenvoudige genoegens, zoals het gezang van vogels, een goed stuk vlees, vertrouwd gezelschap, een mooi boek, de troost van onuitgesproken maar begrepen woorden.

‘Weet je zeker dat je het aankunt, oma?’ Jacinta keek haar peilend aan. Ze had een goed afgestelde antenne voor het inschatten van Mary’s fysieke en emotionele welzijn. Dat maakte hun relatie zo bijzonder en, godzijdank, zo anders dan Mary’s constante strijd met Jan, Jacinta’s moeder. Tussen Jan en haar hing altijd een soort spanning, die wel vaker in moeder-dochterrelaties voorkomt.

Tijdens haar tweewekelijkse bezoeken had Jan de laatste tijd steeds vaker het woord ‘verzorgingshuis’ laten vallen; ze had zelfs aangeboden langs verschillende locaties te rijden die Mary misschien zouden aanspreken. Maar Mary wilde er niets van weten. Het laatste wat ze wilde was sterven in een ziekenhuisbed met slangetjes overal in haar lijf. Bovendien waren verpleeghuizen duur. En ze wilde haar kinderen op geen enkele manier tot last zijn. Ze wist hoe het was om voor een stervend mens te zorgen. Ze had het met Jack meegemaakt. Haar kinderen zouden het niet leuk vinden als ze erachter kwamen wat ze ging doen, maar deze keuze was echt veel beter. Het was háár keuze. Háár besluit. Ze deed dit voor zichzelf.

‘Natuurlijk kan ik het aan,’ zei ze haastig. ‘Dit is mijn laatste kans.’ Ze pakte haar stok. ‘Zullen we dan maar gaan?’ Ze maakte een gebaar naar haar koffer bij de deur, zogenaamd nonchalant, hoewel haar dat moeite kostte omdat ze wist dat de brief erin zat. ‘Daar staat mijn bagage. Ik heb ook een mandje met een paar dingen voor een picknick.’

‘Een koffer?’ Jacinta lachte. ‘We gaan toch maar voor een dagje?’

In het grijze ochtendlicht reden ze in zuidelijke richting Hobart uit. De paarse schaduw van Mount Wellington tekende zich boven hen af. Vlak onder de top hingen slierten mist. Het was een bewolkte ochtend en het leek of de dag nu al moe was. Raven pikten aan de karkassen van opossums die op het natte wegdek tot moes gereden waren.

Bij de rotonde in Kingston keek Jacinta op haar horloge. ‘Heb je de tijden van de veerboot gecheckt?’

‘Er gaat er een om halftien. Als we die nemen, kunnen we van tevoren nog een kopje thee drinken.’

‘En ontbijten. Of heb je al gegeten?’

‘Ja, natuurlijk. Ik ben al vanaf vijf uur op.’ Het had haar veel tijd gekost om zich te douchen en aan te kleden.

Jacinta gromde. ‘Ik wou dat ik zo vroeg mijn bed uit kon springen.’

Mary dacht terug aan het schrille geluid van de wekker en het daaropvolgende gehijg. ‘Nou, springen was het niet bepaald,’ zei ze.

Jacinta glimlachte. ‘Ik heb me niet gedoucht. Hopelijk stink ik niet.’

‘Alleen naar een boterham met Vegemite.’

‘Maar Vegemite stinkt!’

‘Het kan nog veel erger.’

Allebei lachten ze.

Toen Jacinta klein was, had Mary met veel plezier voor haar gezorgd, zodat Jan kon lesgeven. Ze hadden het samen heel gezellig gehad. Na

de vuurtoren had het haar een doel in haar leven gegeven. Zonder dat zou ze waarschijnlijk verpieterd zijn. Hoewel Jan altijd veel kritiek op haar had, wist Mary dat Jacinta haar graag mocht. Op een of andere manier was Mary niet de moeder geweest die Jan zich had gewenst, maar Mary wist eigenlijk niet of er überhaupt wel iemand was die aan Jans verwachtingen zou kunnen voldoen. Jan keek met wrok terug op de jaren dat ze bij de vuurtoren hadden gewoond. Ze vond dat ze daardoor te weinig kansen had gehad, wat dat ook mocht betekenen. Op haar beurt kon Mary zich niet voorstellen welke grootse dingen een buitenwijk van Hobart voor Jan in petto gehad zou kunnen hebben.

Het was een feit dat hun leven op de vuurtoren niet makkelijk was geweest. De afgezonderde ligging bracht uitdagingen met zich mee. Er waren geen andere kinderen op de kaap. Schaars licht in de keuken om huiswerk bij te maken. Geen bezoek in de winter. Weinig vers voedsel. Slecht weer. Maar wat ze aan comfort misten, werd gecompenseerd door de eenvoud van het leven en de nabijheid van de natuur. De eindeloze luchten, de zee. Vissen. Op verkenningstocht gaan. Picknicken op het strand. De ruimte. Alleen al bij de gedachte aan de ruimte kwam Mary's hart tot rust. Maar Jan was er hoe dan ook van overtuigd dat haar de belangrijke dingen in het leven waren ontzegd: de samenleving, vriendschap en cultuur. Tegenwoordig rende ze zich rot om het leven te leiden dat ze meende te hebben gemist. En dat was wat haar man had weggejaagd, daar was Mary zeker van.

Maar toch herinnerde Mary zich ook nog goed hoe Jan had genoten van de ritjes op haar pony over het strand. En hoe ze samen met Gary over de heuvels had gerend met lakens over hun hoofd, alsof ze spoken waren. De vreugdevuren en de heerlijke kerstfeesten, waarvoor ze versieringen en cadeautjes maakten. En de nachtelijke wandelingen met zijn vieren, Mary, Jack en de twee kinderen, terwijl het schijnsel

van hun zaklamp de duisternis doorkliefde. Mary herinnerde zich die parels uit Jans jeugd wel, ook al wilde Jan ze liever vergeten.

Van Gary, haar tweede kind, herinnerde ze zich minder. Hij was vaak met zijn vader in de schuur bezig, trapte een balletje op het gras, zat achter de kippen aan of trok een sprintje naar het strand. Niet lang nadat het jongste kind, Tom, zich had aangediend, gingen Jan en Gary naar kostschool in Hobart. Ze konden niet wachten tot het zover was. Tom groeide min of meer als enig kind op. Hij was ook de enige die met genegenheid over de vuurtoren sprak.

Ouders horen geen lievelingskind te hebben, maar voor Tom had Mary altijd een speciaal plekje in haar hart gehad. Hij was een gevoelig kind; een kind dat vatbaar was voor intense hartstocht en knagend verdriet. Natuurlijk hield ze van al haar kinderen, maar Tom was speciaal. Hij had haar meer nodig dan de anderen. Of had zij hém meer nodig?

Even dacht ze aan de brief. Ze huiverde. Hij zou alles kapot kunnen maken. Haar hele gezinsleven. Het vertrouwen van haar kinderen. Ze moest ervoor zorgen dat hij niet ontdekt werd. Belachelijk eigenlijk dat ze hem nog niet had vernietigd. Wat hield haar tegen?

Ze zuchtte en slikte haar tranen weg. Straks zou ze op Bruny zijn. Met Jack. Dan zou alles helderder worden.

In Kettering sloten ze achter aan in de rij auto's en een lege veewagen. Jacinta verdween in de veerterminal terwijl Mary in de auto bleef zitten en toekeek hoe de wind rimpelingen op het water toverde. Hoewel de wolken iets waren opgetrokken, werden ze nog steeds in het staalgrijze zeewater weerspiegeld.

Aan de overkant van het Kanaal van d'Entrecasteaux kon ze de zacht glooiende heuvels van Bruny al zien. En iets dichterbij zag ze de veerboot om de kaap heen varen en naar hen toe komen.

Het was lang geleden dat ze voor het eerst de oversteek naar Bruny Island had gemaakt. Destijds had ze in het iets meer naar het zuiden gelegen Middleton de boot genomen naar het zuidelijke deel van het eiland. Tijdens die verdrietige tocht was ze alleen geweest. Ze had haar ouders in Hobart achtergelaten om bij haar oom op de boerderij te gaan wonen. Ze was pas zestien jaar geweest en ging – overigens niet uit vrije wil – een nieuw leven beginnen. Niet voor het eerst vroeg ze zich af hoe haar leven was verlopen als ze nooit naar Bruny zou zijn gestuurd.

Jacinta kwam terug met thee, en Mary nam de dampende beker dankbaar aan. Als ze aan het verleden dacht, kreeg ze het koud, maar waar moest ze anders aan denken? Ze was deze reis begonnen om haar mooiste herinneringen naar boven te halen, ook al zouden daarmee onherroepelijk eveneens pijn en verdriet omhoogkomen. Ze dronk te snel van haar thee en verbrandde haar tong.

‘Hoe is het met Alex?’ vroeg ze, in een poging het verleden van zich af te zetten. Alex was Jacinta’s vriendje. Hij was de zoon van een advocaat. Een rustige jongen, positief en innemend. Mary mocht hem graag.

‘Prima.’ Jacinta zweeg even. ‘Hij voelt zich een beetje onder druk gezet de laatste tijd. Door zijn familie. Vooral door zijn moeder.’

‘Tja, is het ooit anders?’

Jacinta klemde haar lippen op elkaar. ‘Ze willen dat hij partner wordt in de zaak. Maar zover is hij nog niet. Hij is net een paar jaar afgestu-deerd.’

‘En wat wil hij zelf?’

‘Dat is een goede vraag. Ik wou dat zijn moeder hem die vraag stelde. Maar zij is alleen maar bezig met wat ze zelf wil.’

‘Alex in de zaak en jij buitenspel?’

‘Hoe raad je het zo?’ Jacinta wierp haar een zijdelingse blik toe.

‘Ik gok maar wat. Je begint te veel invloed te krijgen. Je haalt haar zoon bij haar weg.’

‘Zijn alle moeders zo?’

Mary lachte. ‘Ik in elk geval niet. Ik was alleen maar opgelucht toen Gary door Judy werd gestrikt. Ik was bang dat hij zou overschieten.’

‘En Tom?’

Mary aarzelde. Tja, Tom. Het was nu negen jaar geleden dat hij was teruggekomen uit Antarctica, maar hij was er nog steeds niet overheen. ‘Met Tom zal het uiteindelijk ook wel goedkomen,’ zei ze. ‘Maar hoe moet het nu verder met jou en Alex?’

‘Ik vind dat hij eerst nog wat levenservaring moet opdoen voordat zijn werk hem helemaal opslokt.’

Mary glimlachte spottend. ‘Gaat dat niet altijd zo bij advocaten? Dat ze geen enkele kans om geld te verdienen kunnen laten schieten?’

Jacinta fronste haar voorhoofd. ‘Ik wil er in ieder geval niet het slachtoffer van worden. Voordat hij carrière maakt, wil ik dat we gaan samenwonen en serieus voor elkaar kiezen.’

‘En is Alex daar klaar voor?’

‘Ik denk het wel.’

‘Mooi. Een plan.’ Mary hield van plannen. Een plan betekende dat je al een heel eind op weg was naar de uitvoering. Alex kon er maar beter klaar voor zijn. Jacinta was een bijzonder meisje. Alvast een nestje bouwen zou de zaak kunnen versnellen.

Terwijl ze zaten te praten, kwam de veerboot dichterbij en legde even later, grommend en schurend, aan. Dekknechten wierpen zware touwen over de meerpaaltjes, waarna de hellingbaan werd neergelaten en de auto’s uit Bruny eraf reden. Jacinta volgde de auto’s die de veerboot op reden. Het waren er niet veel die de oversteek gingen maken, dus alleen het benedendek was vol. Toen alle auto’s waren geparkeerd, werden de hellingbanen ingetrokken. Het dek trilde toen de motoren weer begonnen te grommen en de boot zich van de kade losmaakte.

Langzaam gleden ze in zuidoostelijke richting langs de kaap. Mary stapte uit de auto, trok haar jas aan, zette haar muts op en liep langzaam naar de voorkant van de boot, haar lievelingsplekje, waar ze het water tegen de boeg zag opschuimen en de meeuwen op de kille wind voorbij zag zeilen. Ze had deze overtocht al vele malen gemaakt. Soms met de kinderen, die ze ervan moest weerhouden om op de reling te klimmen voor een beter uitzicht. Soms alleen, met tijd om over haar leven na te denken.

Oppervlakkig gezien leek geluk toch niet al te veel gevraagd. En meestal waren Jack en zij gelukkig. Ze waren erin geslaagd elkaar in moeilijke tijden vast te houden. Ze zou trots moeten zijn op wat ze hadden bereikt.

Huiverend staaarde ze naar North Bruny. Het water was doorschijnend als glas en de ijzige kou sneed door haar heen. Het was een typische late herfstdag. Het soort dag waaraan het zuiden zijn wispelurigheid te danken had, en zijn grijze, nevelige licht. Het bezorgde haar een nostalgisch gevoel.

Jacinta kwam naast haar staan en gaf haar een arm. Warm tegenover koud. Kracht tegen vermoeidheid. Na een tijdje leidde Jacinta haar terug naar de auto. Met draaiende motor en de verwarming aan zagen ze de lage, beboste heuvels van North Bruny dichterbij komen totdat uiteindelijk ook de afzonderlijke bomen, weilanden en prikkeldraadafrastering te zien waren.

Tot haar verbazing voelde Mary opnieuw de tranen in haar ogen opwellen.

Terwijl ze in oostelijke richting over het eiland reden, zag Mary de akkers in een waas voorbyschieten. Ineengedoken in haar stoel probeerde ze elk detail van het landschap in zich op te nemen. Het was anders,

deze reis, want ze wist dat ze nooit meer terug zou gaan. Het land was droog, zelfs hier, waar alles altijd zo overdadig groeide. Ze herinnerde zich de regen die vroeger op het eiland kon neerkletteren en die het in een groene mantel hulde. Tegenwoordig waren de buien die South Bruny teisterden al afgezwakt voordat ze het noordelijke deel van het eiland hadden bereikt, waardoor de bodem er net zo gebarsten en verweerd uitzag als haar huid.

Haar ogen gleden langs het landschap en zochten sporen van het oude Bruny, de dingen waarvan Jack en zij hadden gehouden. Ze was vergeten hoe de weg zich over de heuvel slingerde. Zwarte zwanen zwommen in een plas voor een boerderij. En verderop zag ze twee witte ganzen in een wei. Tot haar verbazing zag ze ook stapels verweerde, grijze houtblokken, klaar om gestookt te worden. Zouden er nog steeds bomen gekapt worden terwijl er al zoveel bos was verdwenen?

Ze sloegen in zuidelijke richting af naar de hoofdweg van het eiland en reden langs modderplaten waar bonte scholeksters door het ondiepe water waadden en aan krabben pikten. Geellehoningeters zongen in het struikgewas. Ter hoogte van Great Bay was een stuk van de weg geasfalteerd, maar daarna reden ze weer over grind. Ze passeerden akkerland, waar de vuile schapen haast niet te onderscheiden waren tussen de verdorde varens.

Ze kwamen bij de Neck. Op de parkeerplaats stonden slechts een paar auto's. Hier liep een plankieren pad door de duinen omhoog. Mary kende dat pad goed. Onder de planken bevonden zich de holen van duizenden grauwe pijlstormvogels en kleine pinguïns. Als je wist waar je moest kijken, kon je de kleine, zwemvliesachtige afdrukken van hun poten zien, die kriskras door het wuivende gras liepen.

De eerste keer dat ze hier met Jack was geweest, was de weg over de landengte pas sinds een paar jaar geopend. Daarvoor reden de mensen